

I det sidste Tilfælde er der ingen Samfundsrisiko ved Ægteskabet, da hun ikke kan føde Børn. I de andre Ægteskaber er der — fraset Nr. 27 — maksimal Risiko for at mindst Halvdelen af Børnene bliver aandssvage, foruden de Børn, der bliver Sinkere.

Hvor længe skal vi fortsætte med denne Lovparodi? Kan vi ikke faa strøget Udtrykket »i højere Grad«, saa Loven dog kan gøre nogen Fyldest. Bedst vil det være, at Ægteskabskandidaterne blev steriliserede, der er da Mulighed for, at de i en Del Ægteskaber kan stive hinanden af, begge kan gaa paa Arbejde og saaledes tjene til Livets Opretholdelse. Men bliver Konen uarbejdsdygtig paa Grund af fortsatte Svangerskaber, der kommer aandssvagt Afkom, der skal skaffes Føde og Klæder til Børnene, overstiger det ganske den aandssvages Erhvervsevne og det brister helt for dem.

Jeg har tidligere omtalt Antallet af aandssvage, som blev anslaaet til 17 500. Det er en Kendsgerning, at kun en mindre Del af dette Antal kræver Anstaltsanbringelse. Det er vanskeligt at skønne over Behovet af Anstaltspladser. Der foreligger kun Oplysninger fra den nævnte engelske Kommission, der i Beretningens IV Del Pag. 62 anslaaer, at mindst $\frac{1}{3}$ af samtlige aandssvage trænger til Anstaltsanbringelse. Overført til Danmark vil denne Beregning give ca. 6 000 Anstaltspladser. Vi disponerer for Tiden over 4 500 Pladser plus 600 i Familiepleje lig 5 100. Derefter mangler vi endnu 1 000 Pladser for at tilfredsstille den engelske Kommissions Krav. Tallet er skønsvist og maa modtages med Forsigtighed. At en mere gennemført Kontrol med de aandssvage ude i Samfundet efter de foreslaaede Regler vil medføre Krav om forøget Anstaltsplads, er utvivlsomt.

Jeg tror ikke de ovenfor skildrede Forhold er lige forfærdende i alle Dele af Landet. Det har været mig paafaldende, at mange af de mest forfærdende Eksempler jeg har mødt, stammer fra Landet nord for Limfjorden. Her findes allerede en mindre Anstalt ved Vodskov for 150 aandssvage. Den synes hidtil at have været for lille til at udføre en belærende Mission i disse Landsdele. Sikkert har hertil bidraget, at den har faaet tillagt saa stort Landomraade, at den altid har arbejdet med Overbelægning og Venteliste, saa Myndigheder og Private har anset det for haabløs Gerning at prøve paa at faa indlagt trængende aandssvage der. Man er da slaaet ind paa den farlige Politik at henvise de aandssvage til andre fjernt liggende Anstalter, hvor de paa Grund af lange Afstande bliver ganske afskaaret fra Forbindelse med de Paarørende. Resultatet er blevet, at de aandssvage beholdes hjemme, og Vendsyssel kan møde med talrige afskrækkende Eksempler. Lovgiverne nord for Limfjorden bør være opmærksomme paa dette Forhold og kræve, at fremtidig Udvidelse af Aandssvageforsorgen først og fremmest kommer deres forsømte Landsdele til Hjælp.

Begrænset Plads har kun tilladt mig at omtale Dele af Problemet: de aandssvage og Samfundet. Jeg haaber dog de fremsatte Eksempler belyser det uafviselige Krav om Forbedringer.
